

Til sidst en lille smule malurt:

Jeg synes ærlig talt, det er en lille smule upassende i en redegørelse, som prøver at åbne for nytænkning og en bred diskussion, at komme ind på kvindernes stilling i forskningen – jeg citerer fra det sidste afsnit på side 7:

»Der er et klart misforhold mellem kvinders stilling i det moderne samfund som det danske og kvinders rolle inden for dansk forskning.«

Jamen hellejæsseda, kunne vi dog ikke lade mennesker være mennesker og forskere være forskere og lade os få lov til at være kvinder og mænd, når vi kommer hjem, for jeg vil gerne have lov til at blive ved med at være kvinde, når jeg kommer hjem.

Og jeg synes, det er lige så tåbeligt, at man øverst på side 8 skriver:

»Det er dog stadig bekymrende, at så få unge kvinder søger ind på de naturvidenskabelige uddannelser. Vi har ikke råd til at se bort fra halvdelen af det potentielle hjemlige talent, der herved synes at gå tabt.«

For det har sandelig ikke meget med forskning at gøre, og det synes jeg ærlig talt ødelægger en ellers særdeles god redegørelse og bringer den ned på et plan, hvor man kan sige: Nu har vi også sat lidt af til de her rødstrømper, som I jo en gang imellem har rendende i jeres parti! Og det er ærligt talt synd og skam.

Bruno Jerup (EL):

Den forskningspolitiske redegørelse rummer en masse gode ting, men den rummer også en række påstande om sammenhængen mellem velfærdssamfundet og forskningen, påstande, som efter min opfattelse ikke kan begrundes med så stor sikkerhed, som ministeren lægger op til.

Forskning er en meget vigtig menneskelig og samfundsmæssig aktivitet, men den er også en avanceret form for menneskelig leg og et udtryk for menneskelig nysgerrighed.

Og det er klart, at borgerne skal have tillid til, at forskningen kan bidrage til en positiv samfundsudvikling, som der står i redegørelsen. Men samtidig understreges det også, at forskningen aldrig kan anviser en sikker vej til gode resultater.

Så hvis forsløret med regeringen i spidsen sætter f.eks. vækst og beskæftigelse som forskningens hovedmålsætning, er vi for det første ikke sikre på, at forskningen kan opfylde denne målsætning, og for det andet kan det være, at denne målsætning ikke nødvendigvis øger borgernes tillid til forskningen. Det kunne jo f.eks.

være, at en del af borgerne ikke støttede en sådan vækstmålsætning.

Når en forsker udtaler sig som ekspert, er det efter min opfattelse typisk udtryk for, at hun er en god forsker, hvis hun udtaler sig i afdæmpede vendinger og ikke i bastante termer, og dér kan det være, at det politiske system ofte gerne vil have nogle mere kontante meldinger, som kan bruges i andre sammenhænge. Men jeg tror, vi skal passe på ikke at bruge forskerne på den måde, ikke at bruge dem til kontante politiske meldinger, når det, som det i virkeligheden handler om, er, at det skal være ordentlig forskning.

Det er klart, at samarbejdet mellem det offentlige og det private fylder en del i redegørelsen, for man taler jo meget om privatisering – det er jo også en del af regeringens politik – og om at give ekstra støtte til den private forskning, men at der skulle være et reelt interessefællesskab mellem det offentlige og det private er nok en illusion. Jeg tror, det interessefællesskab mere er noget, der eksisterer på papiret eller måske i nogle embedsmænds hoveder, end noget, der har med virkeligheden at gøre.

Det er jo også flot, når ministeren taler om, at den spirende talentmasse, f.eks. blandt ph.d.'erne, skal uddannes, og at man skal gøre brug af denne talentmasse; men faktisk er det jo sådan, som også fru Sonja Mikkelsen var inde på, at vi benytter den talentmasse ganske dårligt og byder den nogle utrolig dårlige forhold, og det betyder, at man faktisk kan få langt bedre stillinger allerede efter endt kandidatuddannelse, end man ville få, hvis man ventede og tog en ph.d.-uddannelse, og sådan nogle forhold bør ændres, sådan at der kommer en reel udnyttelse af denne talentmasse.

I den forbindelse vil jeg også nævne, at vi synes, det er positivt, at ministeren vil sætte mere aktivt ind med hensyn til ligestilling, sådan at vi også kan udnytte den talentmasse, der findes blandt kvinderne, og det kan bl.a. gøres ved, at de reelle forhold for de forskerstuderende også forbedres.

Man kan undre sig en lille smule over, at der bliver brugt formuleringer som »sund konkurrence om midlerne« mellem forskere, for jeg ved ikke rigtig, hvad det er for en sund konkurrence. Hvis man f.eks. ser på mange ph.d.-studerende og andre forskere, bruger de i realiteten en meget stor del af deres tid på at producere ansøgninger til alle mulige kasser. Så hvis konkurrencen – og det er det, ministeren mener –